

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ГЕРЕГА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(Заява № 30713/05)

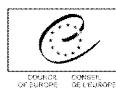
РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 грудня 2010 року

ОСТАТОЧНЕ

Рішення може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Гергега проти України»,

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи комітетом, до складу якого увійшли:

Райт Маруст (Rait Maruste), *Голова*,

Мириана Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),

Здравка Калайджиева (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,

та Стівен Філліпс (Stephen Phillips), *заступник Секретаря секції*,

після обговорення за зачиненими дверима 30 листопада 2010 року,

вносить таке рішення, що було ухвалене у той самий день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 30713/05), поданою проти України до Суду 26 липня 2005 року громадянкою України пані Галиною Мар'янівною Гергегою (далі — заявниця) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. 16 березня 2010 року Суд визнав заяву частково неприйнятною та вирішив направити Уряду скаргу стосовно тривалості провадження в справі заявниці. Відповідно до Протоколу № 14 заява була передана комітету в складі трьох суддів.

ФАКТИ

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця народилась в 1974 році та проживає у Львівській області.

5. У 1991 році пан А. (родич заявниці) звернувся до Старосамбірського районного суду Львівської області з позовом до заявниці, оспорюючи її право на будинок, який заявниця успадкувала згідно із заповітом своєї тітки. У 1993 році за заявою пана А. суд припинив провадження у справі.

6. 24 липня 1997 року за заявою вдови пана А., який помер, той самий суд поновив провадження у справі у зв'язку з нововиявленими обставинами.

7. 6 вересня 2000 року Галицький районний суд м. Львова ухвалив рішення у справі. 18 грудня 2000 року Львівський обласний суд скасував це рішення та повернув справу на новий розгляд.

8. 18 березня 2003 року Галицький районний суд м. Львова визнав заповіт частково недійсним.

9. 23 червня 2003 року та 15 листопада 2004 року відповідно апеляційний суд Львівської області та Верховний Суд України залишив зазначене вище рішення без змін. 29 січня 2005 року заявниця отримала ухвалу від 15 листопада 2004 року.

10. У подальшому заявниця безрезультатно вимагала перегляду справи у зв'язку з нововиявленими обставинами.

11. За твердженням Уряду, в ході провадження судовий розгляд двічі відкладався за клопотаннями заявниці, тричі — у зв'язку з її неявкою та ще тричі — у зв'язку з неявкою обох сторін. Заявниця заперечила проти цього. За її твердженням, з 3 до 30 червня 2000 року вона перебувала на стаціонарному лікуванні і тому не могла з'явитися

в одне із зазначених Урядом судових засідань. Тричі судовий розгляд відкладався у зв'язку з відсутністю судді або за клопотанням іншої сторони.

ЩОДО ПРАВА

I. МЕЖІ РОЗГЛЯДУ СПРАВИ

12. Після постановлення рішення Суду від 16 березня 2010 року про часткову прийнятність заяви заявниці надала свої аргументи, в яких повторила скарги, заявлені нею при подачі заяви.

13. У рішенні про часткову прийнятність Суд відклав розгляд скарги заявниці щодо тривалості судового провадження. Крім того, Суд оголосив решту скарг у заяві неприйнятними. Отже, розгляд справи в Суді обмежений лише скаргою щодо тривалості провадження.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

14. Заявниці скаржилась, що тривалість судового провадження в її справі була несумісною з вимогою «розумного строку», яка закріплена у пункті 1 статті 6 Конвенції, що передбачає таке:

«Кожен має право на справедливий ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру ...»

15. Уряд заперечив проти цього твердження, наголошуючи, зокрема, що справа була складною та що заявниці сприяла тривалості провадження неявною в деякі судові засідання та поданням декількох процесуальних клопотань.

16. Суд зазначає, що період, який має розглядатись, розпочався 11 вересня 1997 року, коли набуло чинності визнання Україною права на індивідуальне звернення. Однак, при здійсненні оцінки розумності тривалості провадження після цієї дати має бути враховано стан провадження на той час. Період, що розглядається, закінчився 29 січня 2005 року, коли заявниці отримала копію остаточної ухвали (див. рішення у справах «Відманн проти Австрії» (*Widmann v. Austria*), № 42032/98, п. 29, від 19 червня 2003 року, та «Гіцкало проти України» (*Gitskaylo v. Ukraine*), № 17026/05, п. 34, від 14 лютого 2008 року). Отже, провадження тривало близько семи років та чотирьох місяців у судах трьох інстанцій.

A. Щодо прийнятності

17. Суд зазначає, що ця скарга не є явно необгрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також вважає, що вона не є непринятною з будь-яких інших підстав. Відповідно скарга визнається прийнятною.

B. Щодо суті

18. Суд нагадує, що розумність тривалості провадження повинна оцінюватись у світлі відповідних обставин справи та таких критеріїв: складність справи, поведінка заявника та відповідних органів влади, а також важливість предмета спору для заявника (див., серед

багатьох інших джерел, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*) [ВП], № 30979/96, п. 43, ECHR 2000-VII).

19. Повертаючись до обставин справи, Суд зазначає, що основні затримки в провадженні мали місце під час розгляду справи судами першої інстанції (три роки та більше двох років відповідно). Розглянувши матеріали, які є в його розпорядженні, Суд зазначає, що складність справи та поведінка заявниці не можуть виправдати ці затримки. Оскільки щодо цього Уряд не надав прийняттого пояснення, Суд доходить висновку, що за тривалість провадження головним чином відповідальна держава.

20. Суд часто встановлює порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, подібних до цієї (див., серед багатьох інших джерел, рішення у справах «Павлюлинець проти України» (*Pavlyulynets v. Ukraine*), № 70767/01, п. 53, від 6 вересня 2005 року, та «Мороз та інші проти України» (*Moroz and Others v. Ukraine*), № 36545/02, п. 62, від 21 грудня 2006 року).

21. Дослідивши всі матеріали справи, які є в його розпорядженні, Суд зазначає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатного переконати Суд дійти іншого висновку в цій справі. З огляду на практику з цього питання, Суд дійшов висновку, що у цій справі тривалість провадження була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку». Відповідно у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

23. Заявниця вимагала 50 000 євро відшкодування моральної шкоди.

24. Уряд заперечив проти цієї вимоги.

25. Суд вважає, що заявниця мала зазнати моральної шкоди. Здійснюючи оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявниці 1200 євро за цією вимогою.

B. Судові витрати

26. Заявниця вимагала 2000 грн¹ компенсації витрат, понесених нею під час провадження у національних судах, та витрат на відправлення кореспонденції до Суду. Вона надала копії поштових квитанцій про відправлення кореспонденції до Суду на суму 467,16 грн².

27. Уряд заперечив проти цієї вимоги.

1. Приблизно 192 євро.

2. Приблизно 45 євро.

28. Враховуючи документи, які були в його розпорядженні, та прецедентну практику, Суд відхиляє вимоги щодо компенсації судових витрат, понесених під час провадження у національних судах, та вважає за доцільне присудити 45 євро компенсації судових витрат, понесених під час провадження у Суді.

С. Пеня

29. Суд вважає за доцільне призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* решту скарги прийнятною.
2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.
3. *Постановляє*, що:
  - (a) протягом трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці 1200 (одну тисячу двісті) євро відшкодування моральної шкоди та 45 (сорок п'ять) євро компенсації судових витрат, які мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цих сум;
  - (b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.
4. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 21 грудня 2010 року відповідно до пунктів 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стівен Філліпс
Заступник Секретаря

Райт Маруст
Голова